

11 Φεβρουαρίου 1991

[Α. ΛΟΙΖΟΥ Π., ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, Δ/στές]

FAMALIFT SHIPYARD LTD.,

Εφεσεύοντες.

v.

ΝΙΚΟΛΑ ΠΑΥΛΙΔΗ & ΑΛΛΩΝ,

Εφεσιβλήτων.

(Έφεση δι υπομνήματος Αρ. 267.)

5 *Εργατικό Δίκαιο — Τερματισμός απασχόλησης λόγω πλεονασμού — Πρόνοια στη συλλογική σύμβαση μηνιαίων υπαλλήλων για επιπρόσθετα δικαιώματα αποζημίωσης — Κατά πόσο θα έπρεπε να ληφθεί υπόψη η περίοδος υπηρεσίας υπαλλήλων κατά την οποία ήσαν εβδομαδιαίοι υπάλληλοι και οι σχέσεις των με τον εργοδότη τους διείπετο από διαφορετική συλλογική σύμβαση — Κατά πόσο υπήρχε συνεχής υπηρεσία στον ίδιο εργοδότη — Δεύτερος Πίνακας των περί Τερματισμού Απασχολήσεως Νόμων, 1967 - 1988.*

10 *Έφεση με υπόμνημα — Μόνο λόγοι που συνεπάγονται νομικό σημείο μπορούν να εξετασθούν από το Εφετείο.*

15 Η εφεσείουσα πρόσβαλε με έφεση με υπόμνημα (case stated) απόφαση του Δικαστηρίου Εργατικών Διαφορών με την οποία αποφασίσθηκε ότι, για τον σκοπό παροχής επιπρόσθετης αποζημίωσης στους εφεσίβλητους για τερματισμό απασχόλησης λόγω πλεονασμού, που προβλεπόταν από την συλλογική σύμβαση που αφορούσε το μηνιαίο προσωπικό, έπρεπε να υπολογισθεί το σύνολο της υπηρεσίας τους στην εφεσείουσα, περιλαμβανομένης και της υπηρεσίας τους σαν εβδομαδιαίο προσωπικό, έστω και αν για 20 το εβδομαδιαίο προσωπικό υφίστατο άλλη συλλογική σύμβαση. Το Δικαστήριο Εργατικών Διαφορών βάσισε την απόφασή του στον Δεύτερο Πίνακα των περί Τερματισμού Απασχολήσεως Νόμων, 1967-1988, που προβλέπει για τον υπολογισμό της διάρκειας της απασχόλησης και τότε αυτή θεωρείται ότι είναι συνεχής. Στους λόγους εφέσεως η εφεσείουσα περιέλαβε και λόγους 25 που δεν αφορούσαν νομικά σημεία μόνο.

Αποφασίσθηκε ότι

(α) Σε έφεση με υπόμνημα από απόφαση του Δικαστηρίου Εργατικών Διαφορών μπορούν να εγερθούν λόγοι που συνεπάγονται νομικό σημείο μόνο, και, κατά συνέπεια, οι λόγοι εφέσεως

που αφορούσαν τα ευρήματα του Δικαστηρίου πάνω στα πραγματικά γεγονότα θα αγνοούνταν τελείως.

(β) Ο Δεύτερος Πίνακας των περί Τερματισμού Απασχολήσεως Νόμων, 1967-1988, που καθορίζει τον τρόπο υπολογισμού του συνόλου της υπηρεσίας ενός εργοδοτούμενου στον ίδιο εργοδότη και το κατά πόσο η υπηρεσία αυτή ήταν συνεχής, αναφέρεται σε εβδομάδες υπηρεσίας. Κατά συνέπεια, ορθά υπολογίσθηκε και η περίοδος υπηρεσίας των εφεισιβλήτων σαν εβδομαδιαίων υπαλλήλων.

5

Η έφεση απορρίφθηκε με έξοδα.

10

Υπόθεση που αναφέρθηκε:

Stylianides v. Paschalidou (1985) 1 C.L.R. 49.

Έφεση με υπόμνημα.

Έφεση με υπόμνημα από τους καθ' ων η αίτηση εναντίον της απόφασης του Δικαστή του Δικαστηρίου Εργατικών Διαφορών (κ. Καλλής) που δόθηκε στις 17 Φεβρουαρίου, 1990 (Αριθμός Αιτήσεων 257/89, 259/89 και 295/89) με την οποία καταδικάστηκαν να πληρώσουν διάφορα ποσά στους αιτητές βάσει του άρθρου 12 της συλλογικής σύμβασης.

15

20

Φρ. Σαβεριάδης με Α. Αδαμίδα, για τους εφεισιόντες.

Α. Χατζησέργης, για τους εφεισίβλητους 1 και 2.

Αρ. Γεωργίου, για τον εφεισίβλητο 3.

Cur. adv. vult.

Α. ΛΟΙΖΟΥ Π., ανάγνωσε την απόφαση του Δικαστηρίου. Το ερώτημα που έχει τεθεί με το Υπόμνημα του Δικαστηρίου Εργατικών Διαφορών προς το Δικαστήριο αυτό, σύμφωνα με τις διατάξεις των περί Τερματισμού Απασχολήσεως Νόμων 1967-1988, είναι το πιο κάτω: "Με βάση τα αναμφισβήτητα γεγονότα και έχοντας κατά νου τις πιο πάνω σχετικές πρόνοιες του Νόμου 24/67-88, ορθά

25

30

ερμηνεύσαμε το περιεχόμενο της παραγράφου 12 της τελευταίας συλλογικής σύμβασης που κάλυπτε τις σχέσεις των μερών; Πιο απλό: Σώστά υπολογίσαμε ότι το δικαίωμα τους στο χορήγημα, που τους διασφαλίζει το άρθρο 12 της σύμβασης τους, υπολογίζεται από τότε που άρχισαν την απασχόληση τους ανεξάρτητα αν αυτή ήταν αρχικά επί εβδομαδιαίας βάσης και καλυπτόταν από ξεχωριστή σύμβαση για τους εβδομαδιαίους;"

Τα γεγονότα όπως διατυπώθηκαν στο Υπόμνημα είναι ότι ο αιτητής στην αίτηση αρ. 257 Νικόλας Παυλίδης, άρχισε την απασχόληση του, στους καθ' ων οι αιτήσεις που στη συνέχεια θα αναφέρονται ως "οι εργοδότες", στις 28 Αυγούστου 1978, πάνω σε εβδομαδιαία βάση, και εργάστηκε συνεχώς μέχρι τις 31 Μαρτίου 1983. Από την 1 Απριλίου 1983, εντάχθηκε στο μηνιαίο προσωπικό και συνέχισε μέχρι τις 14 Φεβρουαρίου 1989, οπότε η απασχόληση του τερματίστηκε από τους εργοδότες του. Ο τελευταίος μηνιαίος μισθός του ήταν £426,05 σεντ. Ο Λοῦζος Ιωάννου, αιτητής στην αίτηση αρ. 259/89, άρχισε την απασχόληση του με τους ίδιους εργοδότες στις 16 Μαρτίου 1979 στην αρχή ως εβδομαδιαίος και από την 1 Απριλίου 1983, όπως και ο προηγούμενος, εντάχθηκε στο μηνιαίο προσωπικό, μέχρι τη μέρα που τερματίστηκε η απασχόληση του στις 14 Φεβρουαρίου 1989. Ο τελευταίος του μηνιαίος μισθός ήταν £631,56 σεντ.

Ο αιτητής, στην αίτηση αρ. 295/89 Παναγιώτης Ανδρέου, προσλήφθηκε στις 30 Μαρτίου 1977, και αυτός στην αρχή ως εβδομαδιαίος και πάνω σε μηνιαία βάση στις 5 Φεβρουαρίου 1981. Και αυτού ο τερματισμός της απασχόλησης έγινε στις 14 Φεβρουαρίου 1989. Ο τελευταίος μηνιαίος μισθός του ήταν £536,94 σεντ.

Όλων ο τερματισμός της απασχόλησης των έγινε με πρωτοβουλία των εργοδοτών και για λόγους πλεονασμού. Μετά τον πιο πάνω τερματισμό της απασχόλησης τους, έλαβαν πληρωμή από το Ταμείο για Πλεονάζον Προσωπικόν και όλα τα ωφελήματα που εδικαιούνταν από τους εργοδότες τους εκτός του χορηγήματος που προνοείται στο

άρθρο 12 της συλλογικής σύμβασης, που ίσχυε τη μέρα του τερματισμού της απασχόλησης τους. Ο αιτητής στην αίτηση αρ. 257/89 διεκδικεί £4.455,77 σεντ υπολογίζοντας τα χρόνια υπηρεσίας του από τότε που άρχισε την απασχόλησή του στους εργοδότες του. Δηλαδή από 28 Αυγούστου 1978 μέχρι τις 14 Φεβρουαρίου 1989, μέρα τερματισμού της απασχόλησης του.

5

Ο αιτητής στην αίτηση αρ. 259/89 διεκδικεί £7.518,63 σεντ και αυτός υπολογίζοντας από την πρώτη μέρα της έναρξης της απασχόλησης του. Δηλαδή από 16 Μαρτίου 1979 μέχρι τη μέρα του τερματισμού της απασχόλησης του.

10

Ο αιτητής στην αίτηση αρ. 295/89 διεκδικεί £6.376,16 σεντ, υπολογίζοντας και αυτός την περίοδο απασχόλησης του από τις 30 Μαρτίου 1977 τότε που άρχισεν ως εβδομαδιαίος έως την 14 Φεβρουαρίου 1989, που τερματίστηκαν οι υπηρεσίες του. Κατά την εκδίκαση των υποθέσεων των οι τρεις αιτητές ήγειραν τους νομικούς ισχυρισμούς ότι το άρθρο 12 της συλλογικής σύμβασης, κατοχυρώνει το δικαίωμα τους σε καταβολή χρηματικού ωφελήματος, σε περιπτώσεις απολύσεως προσωπικού με υπηρεσία πέραν του ενός έτους, ίσου προς ενός μηνός μισθό για κάθε συμπληρωμένο έτος απασχόλησης. Το ύψος του θα υπολογιζόταν από τότε που πρωτοάρχισαν απασχόληση στους εργοδότες τους, ανεξάρτητα αν στην αρχή πληρώνονταν επί εβδομαδιαίας βάσης.

15

20

25

Η συμβατική κατοχύρωση του δικαιώματος τους αυτού βρίσκει έρεισμα, τόσο στο άρθρο 17 του περί Τερματισμού Απασχόλησεως Νόμου του 1967 (Νόμος Αρ. 24 του 1967) - στη συνέχεια ο Νόμος, - όπως τροποποιήθηκε, όσο και στο Δεύτερο Πίνακα του ίδιου Νόμου.

30

Από την άλλη μεριά οι εργοδότες επέμεναν ότι καλύπτοντο από το άρθρο 12 της συλλογικής σύμβασης και από τις σχετικές πρόνοιες του Νόμου, μόνο από τότε που έγιναν μηνιαίοι. Δηλαδή ότι η υποχρέωση που το άρθρο 12 της συλλογικής σύμβασης του επιβάλλει αρχίζει να

35

υπολογίζεται για μεν τους δύο πρώτους αιτητές από την 1 Απριλίου 1983, για δε τον τρίτο από 5 Φεβρουαρίου 1981, ημερομηνία που οι αιτητές αναβαθμίστηκαν και ονομάστηκαν μηνιαίοι.

5 Η προσέγγιση του Δικαστηρίου ήταν ότι η περίοδος απασχόλησης σύμφωνα με την παράγραφο 1(1) του Δεύτερου Πίνακα του Νόμου υπολογίζεται σε εβδομάδες, οι αιτητές συμπλήρωναν από την ημέρα της έναρξης της απασχόλησης τους πενήντα-δύο εβδομάδες κάθε ημερολο-
10 γιακό έτος και ότι την ημέρα του τερματισμού της απασχόλησης τους ήταν μηνιαίοι.

Κατά τον υπολογισμό δε της περιόδου απασχολήσεως λογίζονται οι εβδομάδες σύμφωνα με την παράγραφο 2(α) του Δεύτερου Πίνακα, κατά τις οποίες ο εργοδοτούμενος
15 εργάζεται εικοσι-οχτώ ή περισσότερες ώρες.

Το άρθρο 12 της συλλογικής σύμβασης που κάλυπτε τις σχέσεις των μερών κατά τη μέρα του τερματισμού της απασχόλησης των αιτητών προνοεί:

'''ΑΡΘΡΟΝ 12ον: ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ

20 Για την απόλυση προσωπικού ακολουθούνται οι πρόνοιες του Νόμου Περί Τερματισμού Απασχολήσεως αρ. 24 του 1967. Έκαστος νεοπροσλαμβανόμενος υπάλληλος τελεί υπό δοκιμασίαν για περίοδον ενός μηνός, κατά τη διάρκεια της οποίας ουδεμία προειδοποίηση θα
25 παρέχεται για τερματισμόν απασχολήσεως. Μετά την συμπλήρωση της ως άνω περιόδου και μέχρι 6 μήνες υπηρεσία, θα παρέχεται προειδοποίηση μιας εβδομάδας εκατέρωθεν όταν πρόκειται για εβδομαδιαίον υπάλληλον και ενα μήνα εκατέρωθεν όταν πρόκειται για μη-
30 νιαίον υπάλληλον. Μετά την συμπλήρωση 6 μηνών υπηρεσία θα ακολουθούνται οι πρόνοιες του περί Τερματισμού Απασχολήσεως Νόμου.

Επίσης στις περιπτώσεις απολύσεως θα ακολουθείται η αρχή ο τελευταίος προσληφθείς απολύεται πρώ-

τος. Νοουμένου ότι θα πρόκειται περί προσώπου που θα έχει τα ίδια προσόντα, ικανότητες και εργατική συνείδηση. Σε περιπτώσεις απολύσεως προσωπικού με υπηρεσίαν πέραν του ενός έτους θα δίνεται πέραν της κανονικής προειδοποίησης και ένας μηνιαίος μισθός δι' 5
έκαστον έτος υπηρεσίας."

Είναι επίσης γεγονός ότι και οι τρεις αιτητές πρόσφεραν συνεχώς υπηρεσία από τότε που πρωτοπροσλήφθηκαν, στους εργοδότες τους, για 28 ώρες την εβδομάδα. Συμπλήρωναν 52 εβδομάδες απασχόλησης κάθε ημερολογιακό έτος. Τη μέρα του τερματισμού της απασχόλησης τους ήταν μηνιαίοι. Η απασχόληση τους όμως, η διάρκεια της και αν αυτή υπήρξε συνεχής, ρητά ο Νόμος καθορίζει, πως υπολογίζεται. Πουθενά δεν φαίνεται ότι μπορεί να διαιρεθεί για σκοπούς του χορηγήματος που υποχρεούνται και αποδέχονται να καταβάλουν στους αιτητές οι εργοδότες. Το Δικαστήριο δέχθηκε με βάση τις ρητές πρόνοιες της συλλογικής σύμβασης και του Νόμου ότι η απασχόληση των τριών αιτητών ήταν ενιαία και συνεχής από τότε που άρχισαν δουλειά έστω και αν στην αρχή χαρακτηριζόνταν εβδομαδιαίοι καλυπτόμενοι από ξεχωριστή συλλογική σύμβαση. 10
15
20

Το Δικαστήριο στο Υπόμνημα του αναφέρει ότι γι' αυτό ήταν αρκετό ότι:

"(α) Στη παράγραφο 2 του άρθρου 12 της συλλογικής σύμβασης για τους μηνιαίους συμφωνήθηκε: 'Σε περιπτώσεις απολύσεως προσωπικού με υπηρεσίαν πέραν του ενός έτους θα δίνεται πέραν της κανονικής προειδοποίησης και ένας μηνιαίος μισθός δι' έκαστον έτος υπηρεσίας'. 25
30

(β) Ο Νόμος, (άρθρο 16(2)) προβλέπει πως η διάρκεια της περιόδου απασχόλησης τους και το αν υπήρξε συνεχής ή μη αποφασίζονται σύμφωνα με το Δεύτερο Πίνακα.

(γ) Ο Δεύτερος Πίνακας καθορίζει ότι η περίοδος 35

απασχόλησης υπολογίζεται σε εβδομάδες και κατά τον υπολογισμό λαμβάνονται οι ακόλουθες εβδομάδες:

α) εβδομάς κατά την οποία ο εργοδοτούμενος ειργάσθη επί 28 ή πλείονας ώρας.

5 β)"

10 'Ηταν επίσης η διαπίστωση του Δικαστηρίου ότι πουθενά στο Νόμο δεν υπάρχει πρόνοια για υπολογισμό της περιόδου απασχολήσεως πάνω σε ετήσια βάση, και ότι το άρθρο 17 του Νόμου επιφυλάσσει υφιστάμενα δικαιώματα εργοδοτούμενων όταν λόγω πλεονασμού, όπως αυτός καθορίζεται στο άρθρο 18, εργοδοτούμενος δικαιούται σε οποιαδήποτε άμεση πληρωμή λόγω πλεονασμού, σε χορήγηση λόγω απολύσεως, φιλοδώρημα ή οποιαδήποτε άλλη πληρωμή χορηγουμένην σε σχέση προς την απασχόληση του από τον εργοδότη, είτε το δικαίωμα αυτό υφίσταται 15 λόγω εθίμου, νόμου, συλλογικής συμφωνίας, σύμβασης είτε για άλλο λόγο, τότε ο εργοδοτούμενος εκτός από την πληρωμή από το Ταμείο λαμβάνει το ποσό που δικαιούται δυνάμει συλλογικής σύμβασης.

20 Οι λόγοι που προβάλλουν οι εφεσείοντες προσβάλλοντες την απόφαση του Δικαστηρίου είναι οι πιο κάτω:

"1. Η εκδοθείσα απόφασις είναι εσφαλμένη επί το ότι δεν δικαιολογείται από την προσαχθείσαν ενώπιον του Δικαστηρίου μαρτυρίαν.

25 (α) Το Δικαστήριο έσφαλε καθ' ότι δεν έλαβε υπ' όψιν την προσαχθείσαν μαρτυρίαν των δύο διαφορετικών συλλογικών συμβάσεων ήτοι της συλλογικής σύμβάσεως των μηνιαίων εργαζομένων και της συλλογικής 30 συμβάσεως των εβδομαδιαίων οι οποίες είναι δύο διαφορετικές συμβάσεις με διαφορετικά ωφελήματα των μηνιαίων επαυξημένων, περιορισθέν εσφαλμένως επί των συλλογικών συμβάσεων των μηνιαίων μη λαβών υπ' όψιν την ταυτόχρονον ύπαρξιν των εβδομαδιαίων και εσφαλμένως έλαβε υπ' όψιν τας εβδομαδιαίας συμ-

βάσεις εκ του 1977 ως καλύπτουσαι ένα μήνα κατ' έτος από το 1977 μέχρι απολύσεως αντί από 1.4.83 δια τους αιτητάς εις αιτήσεις 257/89 και 259/89 και από 5.2.81 δια αιτητήν υπ' αριθμόν 295/89.

2. Το Δικαστήριο έσφαλε εις την ερμηνεία των 5
 όρων των εν ισχύει μηνιαίων συλλογικών συμβάσεων ειδικά εις την εφαρμογήν του όρου αρ. 12 σχετικά με την χορήγησιν ενός μηνιαίου μισθού δι έκαστον έτος υπηρεσίας καθ' ότι μεταξύ άλλων:

(α) Το Δικαστήριο έσφαλε εις το να ερμηνεύση την 10
 συλλογικήν σύμβασιν δια την παροχήν του ενός μηνιαίου μισθού δι έκαστον έτος υπηρεσίας βάσει του Νόμου 24/67 έως 1988 του Δευτέρου Πίνακος και δυνάμει άρθρου 16 παράγραφος 2 του Νόμου.

(β) Το Δικαστήριο έσφαλε εις το να θεωρήση ανα- 15
 δρομικώς από την αρχικήν εργοδότησιν των αιτητών την διάρκειαν εφαρμογής του ενός μηνιαίου μισθού κατ' έτος υπηρεσίας από 28.8.78 δια τους υπ αριθμόν 257/89, από 16.3.79 δια τον αιτητήν υπ' αριθμόν 259/89 και από 30.3.77 δια τον αιτητήν υπ' αριθμόν 295/89 20
 ότε άπαντες ήσαν εβδομαδιαίοι αντί από τον χρόνον ότε κατέστη έκαστος μηνιαίος ήτοι από 1.4.83 δια τους αιτητάς υπ' αριθμόν 257/89, 259/89 και από 5.2.81 δια τον αιτητήν υπ' αριθμόν 295/89.

(γ) Η χορήγησις του ενός μηνός κατ' έτος ήτο συμ- 25
 βατική, επιπρόσθετος και ανεξάρτητος του περί αποζημιώσεων λόγω πλεονασμού και των κριτηρίων του Νόμου και λανθασμένως το Δικαστήριο εφήρμοσεν την ερμηνείαν του άρθρου 12 βάσει των προνοιών του 30
 Νόμου αρ. 16 παρ. 2 και Δευτέρου Πίνακος.

(δ) Το Δικαστήριο εσφαλμένως νομικώς ερμήνευσε το άρθρον 12 της συλλογικής συμβάσεως των μηνιαίων με βάση την προσαχθείσαν μαρτυρίαν.

3. Η εκδοθείσα απόφασις δεν είναι δεόντως δικαιο-

λογημένη συμφώνως του άρθρου 30(2) του Συντάγματος."

5 Σε σχέση με τους πιο πάνω λόγους εφέσεως θα πρέπει να τονισθεί ότι το δικαίωμα εφέσεως από απόφαση του Δικαστηρίου Εργατικών Διαφορών, καθορίζεται από το Άρθρο 12 παράγραφο (13)(β)(ii) του περί Ετησίων Αδειών Μετ' Απολαβών Νόμου του 1967 (Νόμος Αρ. 8 του 1967), όπως τροποποιήθηκε από το άρθρο 3 του Νόμου αρ. 5 του 1973. Η πιο πάνω παράγραφος προβλέπει τα πιο κάτω:

10 "(ii) πρόβλεψιν δι έφεσιν εξ οιασδήποτε αποφάσεως του Δικαστηρίου Εργατικών Διαφορών εις το Ανώτατον Δικαστήριον βάσει οιουδήποτε λόγου συνεπαγομένου νομικόν σημείον μόνον, γενομένη δι' υπομνήματος (case stated) εντός είκοσι και μιας ημερών από της ημέρας της αποφάσεως"

15

Η διάταξη αυτή παρέχει, όπως ρητά ορίζει, δικαίωμα εφέσεως για οποιοδήποτε λόγο που συνεπάγεται νομικό σημείο μόνο και αυτό ασκείται με Υπόμνημα. Δεν υπάρχει δικαίωμα εφέσεως για τα ευρήματα του πρωτόδικου Δικαστηρίου πάνω σε πραγματικά γεγονότα. Με βάση τα πιο πάνω οι λόγοι εφέσεως που καταχωρήθηκαν από τους εφεσεύοντες και σε όση έκταση στρέφονται εναντίον των ευρημάτων του πρωτόδικου Δικαστηρίου πάνω στα πραγματικά γεγονότα θα αγνοηθούν τελείως. Θα εξεταστεί μόνο το ερώτημα το οποίο παρέπεμψε προς το Δικαστήριο αυτό. Οποιοσδήποτε άλλος λόγος σχετίζεται με το νομικό ερώτημα θα θεωρηθεί ως επιχείρημα προς υποστήριξη των θέσεων των εφεσειόντων. Παρόμοια προσέγγιση έγινε στην υπόθεση *Stratis Stylianides v. Phaedra Paschalidou* (1985)1 C.L.R. 49, σε σχέση με το δικαίωμα εφέσεως κάτω από τον περί Ελέγχου Ενοικίων Νόμο του 1983 (Νόμος Αρ. 23 του 1983) και ειδικότερα το άρθρο 7 αυτού πριν τροποποιηθεί από το Νόμο Αρ. 79 του 1986, το οποίο στο ουσιαστικό του μέρος ήταν ταυτόσημο με το άρθρο 12, (13)(β)(ii) του Νόμου, το οποίο καθορίζει όπως έχουμε δει την έκταση του δικαιώματος εφέσεως από αποφασεις του Δικαστηρίου Εργατικών Διαφορών.

20

25

30

35

Επομένως σε περιπτώσεις αιτήσεων για σύνταξη Υπομνήματος ο Προεδρεύων του Δικαστηρίου Εργατικών Διαφορών οφείλει να επιληφθεί και εντοπίσει ποίοι από τους λόγους που υποβάλλονται από τον εφεσεύοντα συνιστούν νομικό σημείο και να περιλάβει αυτούς και μόνο στο Υπόμνημα του και να τους παραπέμψει στο Ανώτατο Δικαστήριο προς απάντηση. 5

Έχουμε εξετάσει το νομικό σημείο που εγείρεται στην έφεση αυτή όπως έχει περιληφθεί στο ερώτημα που μας υποβλήθηκε, και καταλήξαμε στο συμπέρασμα ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο σωστά δέχτηκε ότι το δικαίωμα των εφεσεύοντων στο χορήγημα που τους διασφαλίζει το άρθρο 12 της συλλογικής τους σύμβασης υπολογίζεται από τότε που άρχισαν την απασχόληση τους ανεξάρτητα αν αυτή ήταν αρχικά επί εβδομαδιαίας βάσης και καλυπτόταν από ξεχωριστή σύμβαση για τους εβδομαδιαίους. Αυτή δε είναι η απάντηση μας στο ερώτημα που τέθηκε. 10 15

Συμφωνούμε απόλυτα με το σκεπτικό του πρωτόδικου Δικαστηρίου. Τα συμβατικά δικαιώματα των εργοδοτούμενων διασφαλίζονται από το άρθρο 17 του Νόμου και κατ' επέκταση από το Δεύτερο Πίνακα αυτού. Κάτω από την τελευταία συλλογική σύμβαση οι τρεις εφεσεύοντες στην περίπτωση της απόλυσης των μια και είχαν συνεχή υπηρεσία πέραν του έτους από τότε που προσλήφθηκαν, edικαιούνται πέραν της κανονικής προειδοποίησης και ένα μηνιαίο μισθό για κάθε έτος υπηρεσίας. 20 25

Η διάρκεια της περιόδου απασχόλησης τους και το αν ήτο συνεχής ή όχι υπολογίζονται και καθορίζονται σύμφωνα με το Δεύτερο Πίνακα στον οποίο παραπέμπει το άρθρο 16(2) του Νόμου. 30

Επίσης οι παραγράφοι 1(1) και (2)(α) του Μέρους I του Δεύτερου Πίνακα προβλέπουν ότι η περίοδος απασχόλησης κάθε εργοδοτούμενου που προσφέρει εξαρτημένη εργασία υπολογίζεται σε εβδομάδες και κατά τον υπολογισμό της περιόδου απασχόλησης λογίζονται οι εβδομάδες εκείνες κατά τις οποίες ο εργοδοτούμενος εργάστηκε του- 35

λάχιστο εικοσιοχτώ ώρες.

- 5 Κατά την κρίση μας ο χρόνος κατά τον οποίο γίνεται ο υπολογισμός σε σχέση με το μισθό του εργοδοτούμενου είναι η ημέρα του τερματισμού της απασχόλησης του και στον υπολογισμό της όλης περιόδου απασχόλησης λογίζονται όλες οι εβδομάδες απασχόλησης του στον ίδιο εργοδότη κάτω από οποιουσδήποτε προγενέστερους όρους, αρκεί να πληρεί τις πιο πάνω προϋποθέσεις του Νόμου και η σχετική ρήτρα της συλλογικής σύμβασης να του παραχωρεί δικαίωμα διεκδίκησης των οφελγημάτων που προβλέπονται στο Άρθρο 17. Το δε ύψος των υπολογίζεται με βάση τα πιο πάνω πλαίσια.
- 10

- 15 Η υπόθεση επιστρέφεται στον Πρόεδρο του Δικαστηρίου που την εξεδίκασε με τη Γνωμοδότηση μας που οδηγεί στην επικύρωση της απόφασης του. Η έφεση αποτυγχάνει και οι εφεσεύοντες καταδικάζονται στα έξοδα της εφέσεως.

Η έφεση απορροίπτεται με έξοδα.